

modderig eilandje in een waterplas, zooals er zich daar eenige langs de zeedijk bevinden, een nest met 4 eieren heb gevonden van de Kluit. De vogels verraadden zelf hun aanwezigheid, doordat zij elke zilvermeeuw, die toevallig over het nest, of in de buurt, vloog, achterna gingen en daarbij hun welbekend geluid deden hooren. Ik constateerde daar slechts één paartje. De ligging van het nest en de omgeving herinnerden me sterk aan de Kluitenkolonie in het Hoornder-Nieuwland op Texel. Aangezien ik geen gelegenheid heb gehad het nest nog eens te bezoeken, weet ik niet, of de vogels al of niet voorspoedig hebben gebroed.

Ik vind het wel vermeldingswaardig dat deze mooie vogel ook hier een poging tot broeden heeft gewaagd. Het kan best mogelijk zijn dat de poging van dit eene paartje met succes is bekroond, maar ik zou bang zijn voor een poging van meerdere, want de weglans den dijk is ongeveer 80 Meter van deze plek verwijderd.

Bergen.

A. ERIKS JZN.

Verspreiding van visschen. — Naar aanleiding van de mededeeling van Dr. van Veldhuizen wil ik even zeggen, dat ik in dit voorjaar in een klein afgezonderd poeltje te Bloemendaal een vrij groote zeelt heb gevangen.

Bloemendaal, Nov. 1921.

R. LAAN.

Lievenheersbeestjes aan Zee. — Aan de noordkust van het eiland Noord-Beveland ligt de Vlietpolder, op het westeinde van den Zeedijk, die in oost-westelijke richting loopt, en op een stukje overgebleven dijk van een voor jaren ondergelopen polder, dat er een voortzetting van maakt, trof ik dezen zomer in Augustus, in een voor mij ongekende groote hoeveelheid, lievenheersbeestjes, *Coccinella septempunctata*, aan.

Verliet ik de plaats langs den dijk, die er in noord-zuidelijke richting tegen aansluit, dan zag ik na weinige schreden er slechts nog hier en daar maar een enkele. Het meest kreeg ik ze te zien op het midden van den dag als het warm en stil weer was; want dan gingen ze vliegen. In het midden van Augustus was ik met zulk weer tusschen 11 en 12 uur 's middags op waarneming uit. Overal kropen ze druk tegen allerlei stengels op. Dikwijls zag ik er 6 à 7 tegelijk aan één grashalm, van niet meer dan een paar d.M. hoogte zitten. Waren ze hoog genoeg geklommen, dan begon de vlucht. Weldra zaten er veel aan onze kleeren. Een dame, die er bij was, droeg een witte blouse. Deze was weldra dicht bezet met levende roode spikkels. 't Kwam me voor, dat de diertjes het meest zich aan de noordzijde, dus aan den zeekant, van de dijken ophielden. Bladluizen heb ik er niet kunnen vinden. Hoewel ik in den loop der jaren heel dikwijls langs veel dijken op het eiland gekomen ben, heb ik het verschijnsel er nooit waargenomen.

Iemand echter van het gezelschap, die als kind in het dichtbij gelegen dorp Wissenkerke opgegroeid is, zei me, dat hij juist op de genoemde plaats heel dikwijls zeer veel lievenheersbeestjes gezien had.

Winschoten.

W. W. SCHIPPER.

Nog eens adders. — In zijn prachtig onderhoudend boekje „Hamster Filz”, waarin hij heusch niet alleen over den hamster, maar ook over allerlei dieren vlak bij ons huis en over een getemden meerkol vertelt, deelt Arnó Marx aardige dingen over adders mee.

Als men het dier nijdig maakt en in allerlei voorwerpen laat bijten, wordt dadelijk daarop door uitputting van de giftklieren de beet minder gevaarlijk. Hij werd er hoe langer hoe meer mee vertrouwd — hij liever dan ik! —. Hij leerde er één bij den nek te pakken, een manier, die indertijd Dr. Büttikofer me ook wilde leeren, maar ik bezwoer hem het niet te doen. Zoo oefende Marx zich in allerlei kunstjes, bijv. door zachten druk op de giftklieren een druppel heldergeel vocht uit de holle gifttanden te laten komen. De ervaring leerde hem, dat hij de adder bij den staart kon optillen, die niet in staat bleek, als een hazelworm of ringslang langs zijn eigen lichaam zich omhoog te werken. Dat beide genoemde slangen dit kunnen, meen ik alle recht te hebben, om te betwijfelen na wat ik onlangs in dit blad over zulk aanpakken schreef. Ook deelt hij mee, dat adders des nachts niet aanvallen, maar behendig elke aanraking als echte nachtdieren weten te ontwijken. Dit leerde hij op zijn veldtocht in Rusland, als een lichtkogel plotseling de dieren zichtbaar maakte.

Heel anders gedragen ze zich, als ze zich opgerold liggen te zonnen. Later kwam beschrijver als krijgsgevangene in Frankrijk, waar de *vipera* was. Die was niet zoo boos in het zonniger Frankrijk, wanneer men haar het plaatsje in de zon benijdde. Daar heeft hij nagegaan, hoe dit dier een muis in het hol vervolgt, bijt en zich even terugtrekt om de werking van het gif af te wachten teneinde niet zelf te worden gebeten.

Bij een vogeltje daarentegen houdt het den buit vast, dat die niet nog wegvliege. Dit acht hij het eenige verstandige bij die overigens zoo domme dieren.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Doode dieren. — Men zegt, dat doode dieren niet gevonden worden bijna en denkt, dat de ernstig zieke exemplaren onbereikbare plekken opzoeken om te sterven. Maar wat is thans onbereikbaar. Ik geloof eerder, dat wij er niet gauw genoeg bij zijn om ze te vinden. Allerlei dag- en nachtdierte is ons voor. Op Adderhorst vind ik nog al eens wat al kom ik er maar een dag per week. Vooreerst dezen zomer een dooden hazelworm, maar die lag op het pad en was mogelijk door mijzelf onbewust doodgetrapt. Trouwens een andere, grooter dan ik meende dat ze worden konden, ongeveer 50 c.M., lag elders voor mijn voet en hield zich dood. Ik had een vouwstoeltje bij me en had zoo tijd en gelegenheid om me ook dood te houden en de proef te nemen, wie dit het langste uithield. Zoo was er alle gelegenheid elkaar eens goed op te nemen en bijv. de mooie staartringen te bekijken. Maar mijn partner won het ten slotte in geduld. Toen nam ik een stokje om hem gelegenheid te geven weg te gaan. Dit geschiedde met groote gratie kronkelend tusschen boschbessen een heuveltje op. Maar de echt-dooide hazelworm werd door de mieren leeggepeuzeld, zoodat er slechts een dor huidje overbleef.

Doode dieren begraaft ik niet. Daarvoor zijn doodgravers en konsorten. Later vond ik een groote wijfjesadder, die vermoedelijk door een egel gedood was en waarvan de ingewanden uit het lijf gescheurd waren. Een deel daarvan was in den grond getrokken, ofschoon het cadaver nog niet eens verstijfd was. Het werd op een zonnig walletje gelegd om het verder verloop te kunnen nagaan. Daar heeft het 10 dagen gelegen. Men zag vooral den kop verdwenen, maar alleen vliegen profiteerden van de gelegenheid. Daarna was het dier geheel verdwenen, denkkelijk had een buizerd het ontdekt.

Het derde geval betrof een wezel, die dood op het pad lag, een uiterlijk welvarend exemplaar, waaraan ik geen wond kon ontdekken. Het kan echter zijn, dat een hond hem den nek had gebroken, want ik vond hondensporen in de buurt. Door den walgelijken stank van hun slachtoffer laten de honden dien buit verder onaangetast. Maar de doodgravers waren er als de kippen bij, boorden hun gangen door de ingewanden en binnen korten tijd was alleen het pelsje van den rug over. Dit was dezen zomer. De vorige winters vond ik wel eens doode egels, maar dan ontbrak de gelegenheid om er meer van te weten te komen.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Zeearend. — Wellicht stelt u belang in het volgende: Sinds eenigen tijd houdt zich nabij de Westermient een *Zeearend* op. Ik hoorde het van den boschwachter v/d boschmij, „de Koog”, die den vogel gezien had. Verdere berichten kwamen van een arbeider van het Staatsboschbeheer, en van den jachtopziener. Donderdag 3 November j.l. heb ik, na ongeveer 4 uur zwerven in de duinen bezuiden het Westerslag, (en nat van top tot teen!) het geluk gehad, den vogel vlak bij te zien opvliegen. Ik kon duidelijk vaststellen met behulp van m'n prismakijker, dat het een ex. in jeugdkleed is. De staart is eenigszins grijs gestippeld, verder bruin. Verdere bijzonderheden waren duidelijk waar te nemen tijdens de langzame, statige vlucht. Nog tweemaal heb ik het dier dien dag gezien, tijdens de vlucht.

Op 5 en 27 Oct. j.l. nam ik resp. bij pl. 22 en pl. 30 op het strand een *Slechtvalk* waar.

M. H. A. STARING.

Pestvogels. — Ik kom U een vogelbericht brengen, dat misschien Uwe belangstelling heeft. Volgens blz. 38 van Winter is de kans om den pestvogel te zien niet groot. Toch kwamen hedenochtend twee in ons stadstuinje, ongeveer vijf minuten gaans van den ingang der Scheveningsche Boschjes bij hotel Promenade. Mijn vijftienjarige zoon kwam mij